

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **HAMCO, s.r.o.,** se sídlem Blažejské náměstí 97/7, Olomouc, zast. Mgr. Bohdanou Šocovou, advokátkou se sídlem Kateřinská 107/5, Olomouc, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2015, č. j. RRTV/1730/2015-STR, sp. zn.: 2014/805/zab, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) NONSTOP s.r.o.**, se sídlem M. Hübnerové 12, Brno, **II) Radio Kroměříž s.r.o.**, se sídlem Kojetínská 3881/84, Kroměříž, zast. JUDr. Petrem Langerem, Ph.D., LL.M, advokátem se sídlem Sokolská třída 1331/31, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2015, č. j. 5 A 101/2015 – 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Bohdany Šocové, advokátky se sídlem Kateřinská 107/5, Olomouc.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno její shora označené rozhodnutí.

I. Vymezení věci

[2] Výrokem I. v záhlaví označeného rozhodnutí byla podle § 18 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), udělena osobě zúčastněné na řízení II) licence k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím pozemních vysílačů se souborem technických parametrů Kroměříž 103,3 MHz/50 W pro program Rádio Kroměříž na dobu 8 let, nejdéle však do 10. 10. 2025. Výrokem II. stěžovatelka zamítla žádost žalobkyně o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio Haná okruh Olomoucko. Výrokem III. stěžovatelka zamítla žádost osoby zúčastněné na řízení I) o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio Krokodýl.

[3] Městský soud v napadeném rozsudku předně poukázal na to, že pokud shledá nezákonnost ve vztahu ke kterémukoli jednotlivému výroku rozhodnutí, jímž stěžovatelka uděluje licenci některému z žadatelů a současně zamítá žádosti o licenci ostatních žadatelů, musí zrušit správní rozhodnutí jako celek, včetně výroků o zamítnutí žádosti žadatelů, kteří se zrušení rozhodnutí vůbec nedomáhali (rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2014, č. j. 8 As 94/2013 - 77).

[4] Správní soudy v rámci přezkumu rozhodnutí o udělení licence nejsou povolány k tomu, aby nahradily hodnocení stěžovatelky a samy vyhodnotily, který ze žadatelů zákonná kritéria naplnil v největší míře. Ani v případě, že by soud rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně od stěžovatelky, nemůže nahradit její činnost, protože by tím překročil svou pravomoc. Soudům ve správním soudnictví přísluší (k námitkám neúspěšných žadatelů o licenci) posoudit, zda hodnocení stěžovatelky nevybočilo ze zákonných mezí a z mezí správního uvážení, případně zda stěžovatelka toto uvážení nezneužila. Soudy tak mohou přezkoumat zejména, zda je rozhodnutí řádně odůvodněno, zda jsou v něm uvedena kritéria, podle nichž byly žádosti posuzovány, jak tato kritéria naplnil úspěšný žadatel ve srovnání s neúspěšnými žadateli, zda byly na všechny žadatele kladeny stejné požadavky, příp. zda má hodnocení stěžovatelky oporu ve spisu či zda nevybočilo z mezí logického uvažování.

[5] V projednávané věci stěžovatelka podrobně rozebrala projekty jednotlivých žadatelů, a to za pomoci tzv. manuálu, který dále rozpracovává každé ze zákonných kritérií podle § 17 odst. 1 zákona o vysílání. Své úvahy promítla do bodového hodnocení žadatelů a soustředila se na objasnění a zdůvodnění, proč vítězný žadatel v konkrétních dílčích kritériích získal lepší hodnocení než ostatní uchazeči.

[6] Městský soud shledal pochybení stěžovatelky při hodnocení kritéria stanoveného v § 17 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání, tj. ekonomická, organizační a technická připravenost žadatele k zajištění vysílání včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal. Stěžovatelka shledala u vítězného žadatele za naplněné dílčí kritérium *zkušenost provozovatele s vysíláním* a udělila za něj vítěznému žadateli jeden bod s poukazem jednak na to, že v roce 2012 spustil internetové vysílání a vybudoval si stabilní pozici mezi posluchači, a jednak na jeho účast v licenčním řízení o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílače Zlín-Příluky 92,7 MHz.

[7] Skutečnost, že vítězný žadatel oproti žalobkyni není provozovatelem rozhlasového vysílání a má zkušenosti pouze s internetovým vysíláním, nemusí nutně znamenat, že nesplňuje dílčí kritérium *zkušenost provozovatele s vysíláním*. Stěžovatelka ovšem v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla dále i to, že ve smyslu tohoto dílčího kritéria kladně hodnotila také účast vítězného žadatele v licenčním řízení o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílače Zlín-Příluky 92,7 MHz, aniž by však jakkoli specifikovala, jakým způsobem a na základě jakých skutečností účast v uvedeném licenčním řízení dokládá zkušenost provozovatele s vysíláním. Z tohoto pohledu je závěr stěžovatelky nepřezkoumatelný. Nadto žalobkyně v žalobě poukázala na skutečnost, že ona sama se účastnila nejméně 10 licenčních řízení, avšak její účast v licenčních řízeních hodnocena nebyla. Stěžovatelka při hodnocení dílčího kritéria *zkušenost provozovatele s vysíláním* nepostupovala v případě žalobkyně a v případě vítězného žadatele shodně, neboť v případě žalobkyně její účast v licenčních řízeních nehodnotila.

[8] Dílčí kritérium *zkušenost statutárních orgánů provozovatele* stěžovatelka ve vztahu k vítěznému žadateli hodnotila jako splněné s přidělením jednoho bodu, a to s odůvodněním, že jednatel společnosti pan Roman Konečný začal sbírat zkušenosti s médii při svém pobytu v USA, kde pomáhal založit české komunitní noviny a místní rádiové vysílání pro krajany. Žalobkyně namítla, že stěžovatelka nespecifikovala způsob a rozsah této pomoci. Není-li v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedená pomoc Romana Konečného při zakládání českých komunitních novin a místního rádiového vysílání pro krajany nijak blíže konkretizována, je tvrzení stěžovatelky o zkušenostech Romana Konečného nepřezkoumatelné. Ve správním spise je sice uváděna i další činnost Romana Konečného, kterou však stěžovatelka v rozhodnutí nezmiňuje a nehodnotí ji, a tedy ji nemůže hodnotit ani soud. Soud podotýká, že podle výpisu z obchodního rejstříku společnosti Radio Kroměříž s.r.o. je jediným jednatelem této společnosti Roman Konečný, takže zkušenosti dalších osob nelze v rámci hodnocení dílčího kritéria *zkušenost statutárních orgánů provozovatele* zohledňovat.

[9] Ve vztahu ke kritériu dle § 17 odst. 1 písm. e) zákona, tj. přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby, žalobkyně namítla, že za dílčí kritérium *vlastní autorské pořady* obdržela pouze jeden ze dvou možných bodů s odůvodněním, že uvedla pouze obecné programové prvky (ankety, zajímavosti, hosté), což však neodpovídá pravdě, neboť opakovaně odkazovala na svou stávající licenci. Stěžovatelka zcela pominula, že žalobkyně autorské pořady ve značném rozsahu již realizuje ve stávajícím vysílání.

[10] K této žalobní námitce soud uvedl, že z obsahu záznamu o veřejném slyšení ze dne 2. 12. 2014 vyplývá, že žalobkyně na dotaz: „*Z vámi předloženého projektu nevyplývá, jaký podíl ve vysílání vašeho programu budou činit vlastní autorské pořady a o jaké pořady se bude jednat.*“, odpověděla: „*Odkazujeme se na stávající licenci. Podíl autorských pořadů je sto procent*“. Žalobkyně tedy ke vznesenému dotazu vlastní autorské pořady přímo nevyjmenovala, avšak výslovně ve vztahu k tomuto dílčímu kritériu odkázala na svou stávající licenci. Podle soudu měla stěžovatelka (v rámci své povinnosti šetřit práva účastníků a jejich oprávněné zájmy) žalobkyni poučit o tom, že odkaz na stávající licenci není postačující a že je potřebné, aby vlastní autorské pořady konkretizovala. Postup stěžovatelky soud považuje za nepřípustně formalistický a žalobní námitka, že žalobkyně

za dílčí kritérium vlastní autorské pořady nesprávně obdržela pouze jeden ze dvou možných bodů, je podle soudu důvodná.

[11] Další žalobní námitky městský soud neshledal důvodnými.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[12] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[13] Ve vztahu k dílčímu kritériu *zkušenost provozovatele s vysíláním* je toho názoru, že její závěry uvedené v rozhodnutí nepřezkoumatelné nejsou, neboť pro účast v licenčním řízení musí uchazeč splnit celou řadu podmínek a dodat širokou škálu podkladů, které dokládají připravenost žadatele o licenci k zahájení vysílání, jeho schopnost zahájit vysílání v zákonném termínu včetně technické připravenosti a podobně, což jsou skutečnosti známé soudu z jeho činnosti. Vzhledem k účasti osoby zúčastněné na řízení II) v licenčním řízení k provozování vysílání na kmitočtu Zlín-Příluky 92,7 MHz, ve spojení s již zmíněnými zkušenostmi s internetovým vysíláním, by stěžovatelka považovala za příliš formalistické bod za naplnění tohoto kritéria neudělit, přičemž nepovažuje za nutnou ani jakoukoli další specifikaci. Stěžovatelka je přesvědčena, že uvedené skutečnosti zkušenosti osoby zúčastněné na řízení II) v dostatečné míře prokazují, a to v rozsahu potřebném pro vyhodnocení daného kritéria a způsobem umožňujícím soudní přezkum.

[14] Požadavek soudu na zohlednění účasti žalobkyně v nejméně 10 licenčních řízeních považuje za v podstatě nevykonatelný. Žalobkyně je již držitelkou několika licencí, rozhlasové vysílání dlouhodobě provozuje, její zkušenosti jsou tak na základě těchto skutečností nesporné a žalobkyně obdržela za naplnění tohoto kritéria jeden bod. I v případě, kdy by stěžovatelka opakovanou účast žalobkyně v licenčních řízeních v rozhodnutí zohlednila, nemůže to nic změnit na závěru, že kritérium zkušeností s rozhlasovým vysíláním naplnila. V případě hodnocení uvedeného dílčího kritéria stěžovatelka posuzuje, zda jej žadatelé naplnili v takové míře, která umožňuje přidělení jednoho bodu či nikoliv, avšak neporovnává „kvalitu“ jejich naplnění jednotlivými účastníky. Celkové porovnání naplnění zákonných kritérií stěžovatelka provádí až na základě konečného bodového přídělu, a to na stupnici „nesplňuje/částečně splňuje/splňuje“. Jedná se o postup, který umožňuje objektivní a transparentní porovnání jednotlivých projektů, závěry městského soudu pramení ze zjevného nepochopení této metodiky. Výtky městského soudu stěžovatelka považuje za zásah do své správní úvahy, neboť jí soud ukládá, jaké skutečnosti má při hodnocení zohlednit a jakým způsobem je má hodnotit.

[15] K dílčímu kritériu *zkušenost statutárních orgánů provozovatele* uvádí, že městský soud po ní požaduje, aby do rozhodnutí opsala veškeré skutečnosti, které jsou součástí spisu. Z informací uvedených v rozhodnutí lze zcela jasně identifikovat, z jakého důvodu je dílčí kritérium možné považovat u vítězného žadatele za naplněné. Není potřebné ani účelné podrobněji tyto informace rozvádět a veškerá tvrzení z žádosti o udělení licence opisovat. Stejně tak stěžovatelka konstatovala, že jednatelé žalobkyně disponují 15letou,

resp. více než 20letou zkušeností s rozhlasovým vysíláním, a přidělila jeden bod, aniž by dále popisovala, jaké činnosti který jednatel během uvedené doby vykonával.

[16] Poukazuje na disproporcionalitu v přístupu hodnocení jednotlivých žalobních námitek soudem, která je patrná z posouzení vyhodnocení dílčího kritéria *technické připravenosti žadatele k zahájení vysílání*. V tomto případě soud konstatoval, že odkaz na informace uvedené ve správním spise je dostatečný.

[17] Ve vztahu k dílčímu kritériu *vlastní autorské pořady* v prvé řadě uvádí, že žalobkyně v licenčním řízení žádala o udělení licence k provozování programu Rádio Haná okruh Olomoucko. Odkazovala však na licenci k provozování programu Rádio Haná, tedy licenci odlišnou. Skutečnost, že se jedná o licenci k vysílání odlišného programu, sama žalobkyně výslovně zmiňovala ve své replice ze dne 15. 9. 2015. Stěžovatelka je přesvědčena, že stanovit licenční podmínky jedné licence odkazem na licenci odlišnou není přípustné.

[18] K závěru soudu, že měla žalobkyni poučit o tom, že odkaz na stávající licenci není postačující a že je potřebné, aby vlastní autorské pořady konkretizovala, uvádí, že ačkoliv tak neučinila přímo u dotazu k vlastním autorským pořadům, učinila tak u dotazu na podporu začínajících umělců a její lokalizaci na region, kdy byla žalobkyně upozorněna, že se jedná o licenční řízení na lokalitu Kroměříž a veškerá tvrzení je nutné doložit do správního spisu, nikoliv pouze provést odkaz na stávající licenci. Vzhledem ke zkušenostem, zahrnujícím účast ve více než 10 licenčních řízení, si žalobkyně této skutečnosti musela být vědoma.

[19] Stěžovatelka dále upozorňuje, že ani licenční podmínky stávající licence k vysílání programu Rádio Haná žádné konkrétní autorské pořady neobsahují a stěžovatelka tak ani neměla možnost je zohlednit. Této skutečnosti si je patrně vědoma i žalobkyně, neboť prostřednictvím podání doručeného dne 7. 10. 2015 doplnila svou žádost v části týkající se autorských pořadů, aniž by trvala na odkazu na stávající licenci. Jako důkaz navrhuje aktuální znění licenčních podmínek programu Rádio Haná a podání žalobkyně doručené stěžovatelce dne 7. 10. 2015.

[20] Dále se domnívá, že soud přistupoval k hodnocení žalobních námitek nekonzistentně a je vnitřně rozporný. U dílčího kritéria *vlastní autorské pořady* trvá na poučení ze strany stěžovatelky. Na druhou stranu u námitky týkající se dílčího kritéria *orientace na region* uvedl: „*Pokud žalobce dovozuje, že žalovaná měla v předmětném licenčním řízení bez dalšího zohlednit stávající licenci žalobce a obecně tvrzenou provázanost nového projektu se stávajícím vysíláním, pak soud s tímto názorem nesouhlasí.*“

[21] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[22] Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 21. 12. 2015 uvádí, že se s podanou kasační stížností plně ztotožňuje. Každý žadatel o licenci musí v licenčním řízení splnit celou řadu podmínek vyžadovaných zákonem o vysílání. Stěžovatelka řádně odůvodnila svou volnou úvahu a nepřekročila meze správního uvážení,

proto je její rozhodnutí zákonné a nemůže jí být ze strany správního soudu ukládáno, jaké skutečnosti má zohlednit a jak je má hodnotit. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu.

[23] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 28. 12. 2015 uvádí, že při minulých řízeních o udělení licence postačovalo odkázat na znění udělené licence. Žalobkyně je dlouholetým provozovatelem vysílání a její licence obsahuje vše podstatné pro posouzení její žádosti o rozšíření programu. Stěžovatelka je s licenčními podmínkami žalobkyně ze své úřední činnosti dokonale seznámena a měla je zohlednit.

[24] Dále rozporuje tvrzení stěžovatelky, že odkazovala na odlišnou licenci. Udělená licence je jen jedna a licenční podmínky jsou jen jedny. Licence pro Rádio Haná (rozhodnutí ze dne 9. 5. 2001, č. j. Ru/101/01/1390) je pouze rozšířena o možnost odpojení základního programu tzv. vysílací okruh s názvem Rádio Haná Olomoucko (rozhodnutí ze dne 30. 9. 2009, č. j. val /4841/09), kde má žalobkyně povolenou možnost vysílat posílený hudební formát či možnost odpojit reklamu nebo lokální zprávy. Žalobkyně provozuje dva hudební okruhy, ale základní licenční podmínky vychází z jedné platné licence. Jako důkaz navrhuje rozhodnutí stěžovatelky č. j. Ru/101/01/1390, č. j. val /4841/09, č. j. FOL/643/2011 a č. j. bar/1874/2014.

[25] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatelku jedná pověřená osoba ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[27] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[29] Ve vztahu k nepřezkoumatelnosti stěžovatelka konkrétně namítá pouze vnitřní rozpornost závěrů městského soudu. Tuto vnitřní rozpornost spatřuje v posouzení dílčího kritéria *vlastní autorské pořady* a dílčího kritéria *orientace na region*. Ve vztahu k dílčímu

kritériu *orientace na region* městský soud konstatoval následující: „*Pokud žalobce dovozuje, že žalovaná měla v předmětném licenčním řízení bez dalšího zohlednit stávající licenci žalobce a obecně tvrzenou provázanost nového projektu se stávajícím vysíláním, pak soud s tímto názorem nesouhlasí. Ve vztahu k dílčímu kritériu orientace na region žalobce ve svém projektu výslovně uvedl pouze to, že Rádio Haná Olomoucko bude úzce spolupracovat se shora uvedenými institucemi. V rámci veřejného slyšení dne 2. 12. 2014 sice odkazoval na dřívější licenci, nikoli však výslovně ve vztahu k dílčímu kritériu orientace na region. Žalovaná tedy podle soudu nepřidělením bodu za dílčí kritérium orientace na region nepochybila.*“ Z citovaného jednoznačně vyplývá závěr městského soudu, že stěžovatelka nemá v obecné rovině povinnost zohlednit stávající licenci žalobkyně. Avšak v případě, kdy tato na svou licenci ve vztahu ke konkrétnímu dílčímu kritériu odkáže (jako tomu bylo u dílčího kritéria *vlastní autorské pořady*), má povinnost žalobkyni poučit o tom, že odkaz na stávající licenci není postačující a že je potřebné, aby vlastní autorské pořady konkretizovala (viz strana 23 napadeného rozsudku, popř. shrnutí v odstavci 10 tohoto rozsudku). Závěry městského soudu vnitřně rozporné nejsou.

[30] Co se týče údajné disproporcionality při posouzení dílčího kritéria *zkušenost statutárních orgánů provozovatele* a dílčího kritéria *technické připravenosti žadatele k zahájení vysílání*, pak odlišné posouzení přezkoumatelnosti hodnocení provedeného stěžovatelkou u odlišných dílčích kritérií, nemůže vést k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost z důvodu vnitřní rozpornosti. To, že městský soud posoudil závěry stěžovatelky u dílčího kritéria *technické připravenosti žadatele k zahájení vysílání* jako dostatečné a přezkoumatelné, kdežto u dílčího kritéria *zkušenost statutárních orgánů provozovatele* shledal závěry nepřezkoumatelnými, neznamená, že jsou závěry městského soudu vnitřně rozporné. Zbývá doplnit, že se Nejvyšší správní soud se závěry městského soudu ve vztahu k dílčímu kritériu *zkušenost statutárních orgánů provozovatele* neztotožnil (k tomu viz dále).

[31] Před posouzením dalších kasačních námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že na udělení licence k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím pozemních vysílačů není právní nárok (§ 12 odst. 4 zákona o vysílání). Stěžovatelka vydává rozhodnutí o udělení licence a zamítnutí žádostí případných dalších žadatelů na základě správního uvážení. Otázka správního uvážení je bohatě rozpracována v judikatuře, stačí proto shrnout, že v případě správního uvážení zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích volný prostor k úvaze (a rozhodnutí). Správní uvážení se uplatní tehdy, pokud s existencí určitého skutkového stavu není v příslušné právní normě jednoznačně spojen jediný nutný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou [viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, a ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151].

[32] Z povahy rozhodnutí o udělení licence vyplývá také rozsah soudního přezkumu. Skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licence jsou stanoveny v § 17 zákona o vysílání. Tato kritéria nejsou exaktně měřitelná a ponechávají stěžovatelce prostor, aby v zákonem stanoveném rámci zhodnotila a porovnala míru jejich naplnění u jednotlivých žadatelů. Správní soudy v rámci přezkumu rozhodnutí o udělení licence

nejsou povolány k tomu, aby nahradily hodnocení stěžovatelky a samy vyhodnotily, který ze žadatelů zákonná kritéria naplnil v největší míře. Ani v případě, že by soud rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně od stěžovatelky, nemůže nahradit její činnost, protože by tím překročil svou pravomoc (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 As 48/2012 - 69).

[33] Soudům ve správním soudnictví přísluší (k námitkám neúspěšných žadatelů o licenci) především posoudit, zda hodnocení stěžovatelky nevybočilo ze zákonných mezí a mezí správního uvážení, případně zda stěžovatelka toto uvážení nezneužila (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.). Soudy tak mohou přezkoumat zejména, zda je rozhodnutí řádně odůvodněno, zda jsou v něm uvedena kritéria, podle nichž byly žádosti posuzovány, jak tato kritéria naplnil úspěšný žadatel ve srovnání s neúspěšnými žadateli, zda byly na všechny žadatele kladeny stejné požadavky, příp. zda má hodnocení stěžovatelky oporu ve spisu či zda nevybočilo z mezí logického uvažování. Pokud stěžovatelka dostála těmto požadavkům, správní soudy nejsou povolány k přehodnocení jejích závěrů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 7 As 138/2011 - 251).

[34] Stěžovatelka ve vztahu k dílčímu kritériu *zkušenost provozovatele s vysíláním* namítá, že její závěry nejsou nepřezkoumatelné, neboť pro účast v licenčním řízení musí žadatel splnit celou řadu podmínek, které dokládají jeho připravenost k zahájení vysílání, což jsou skutečnosti známé soudu z jeho činnosti.

[35] V žalobou napadeném rozhodnutí bylo toto dílčí hodnotící kritérium vymezeno jako „*zkušenost provozovatele s vysíláním, přičemž předmětem hodnocení není pouze zkušenost s terestrickým vysíláním (0-1b)*“. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s městským soudem, že z napadeného rozhodnutí skutečně není zřejmé, proč stěžovatelka kladně vyhodnotila u tohoto dílčího kritéria skutečnost, že se osoba zúčastněná na řízení II) účastnila licenčního řízení o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílače Zlín-Příluky 92,7 MHz. Z účasti v jiném licenčním řízení bez dalšího neplyne „zkušenost provozovatele s vysíláním“.

[36] V prvé řadě je nutné konstatovat, že argumentace uvedená v kasační stížnosti (že pro účast v licenčním řízení musí žadatel splnit celou řadu podmínek a dodat podklady, které dokládají jeho připravenost k zahájení vysílání) nemá odraz v napadeném rozhodnutí. Správní soudy přezkoumávají napadené rozhodnutí a v něm uvedené důvody. Případný nedostatek odůvodnění nemůže být dodatečně zhojen podrobnějším rozborem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58).

[37] Z kasační argumentace však ani neplyne, že by účastí v jiném licenčním řízení mělo být naplněno kritérium *zkušenosti provozovatele s vysíláním*. To, že musí uchazeč v licenčním řízení splnit celou řadu podmínek a dodat širokou škálu podkladů, nijak nevypovídá o jeho zkušenostech s vysíláním. I kdyby se uchazeč účastnil několika licenčních řízení, nezíská tím „zkušenosti s vysíláním“. Dílčí kritérium *zkušenost provozovatele s vysíláním*, tak jak si ho stěžovatelka vymezila, nemůže být splněno účastí v jiném licenčním řízení. Takovýto závěr vybočuje z mezí logického uvažování.

[38] Soud naopak nijak nezpochybňuje možnost stěžovatelky hodnotit v rámci dílčího kritéria *zkušenost provozovatele s vysíláním* i případné zkušenosti žadatelů s provozováním internetového vysílání.

[39] Se stěžovatelkou se lze ztotožnit v tom, že u žalobkyně bylo nadbytečné hodnotit její účasti v licenčních řízeních za situace, kdy rozhlasové vysílání dlouhodobě provozuje a stěžovatelka jí v dílčím kritériu *zkušenost provozovatele s vysíláním* přidělila maximální počet možných bodů (tj. jeden bod). Účast v licenčním řízení ostatně nic nevypovídá o zkušenostech provozovatele s vysíláním (viz výše).

[40] Závěry městského soudu (a i shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu) jsou zcela v souladu s citovanou judikaturou týkající se přezkumu správního uvážení. Městský soud shledal nepřezkoumatelnost závěrů stěžovatelky a její odlišný postup vůči různým žadatelům. Není pravdou, že by městský soud stěžovatelce ukládal, jaké skutečnosti má při hodnocení zohlednit a jakým způsobem je má zohlednit. K zásahu do správní úvahy stěžovatelky tedy nedošlo.

[41] Dílčí kritérium *zkušenost statutárních orgánů provozovatele* shledala stěžovatelka u osoby zúčastněné na řízení II) za naplněné s tím, že jednatel Roman Konečný začal zkušenosti s médii sbírat při svém pobytu v USA, kde pomáhal založit české komunitní noviny a místní rádiové vysílání pro krajany. Městský soud k tomuto konstatoval, že jsou závěry stěžovatelky nepřezkoumatelné, neboť není blíže konkretizována pomoc Romana Konečného při zakládání komunitních novin a místního rádiového vysílání.

[42] V doplnění žádosti osoby zúčastněné na řízení II) o přidělení licence, která je součástí správního spisu, je k osobě Romana Konečného uvedeno mimo jiné následující: „*V roce 1993 jsem ukončil vojenskou službu a odcestoval jsem do USA kde jsem pracoval do 1998. Zkušenosti a znalosti s médii jsem začal sbírat v Chicagu kde jsem žil a pracoval při svém pobytu v USA. Pomáhal jsem založit a také jsem pracoval pro české komunitní noviny a místní rádiové vysílání pro krajany jako redaktor.*“

[43] Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění stěžovatelky uvedené v napadeném rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné (ačkoli se jedná o odůvodnění poměrně stručné). Stěžovatelka jasně uvedla, jaké zkušenosti Romana Konečného, jediného jednatele osoby zúčastněné na řízení II), považuje za rozhodující pro naplnění dílčího kritéria *zkušenost statutárních orgánů provozovatele*. Ze správního spisu je navíc zřejmé, že Roman Konečný pro komunitní noviny a místní rádiové vysílání pracoval jako redaktor. Stěžovatelka nebyla povinna do napadeného rozhodnutí opsat veškeré skutečnosti vztahující se k činnosti Romana Konečného v USA obsažené ve správním spise.

[44] U dílčího kritéria *zkušenost statutárních orgánů provozovatele* tedy musí Nejvyšší správní soud korigovat závěry městského soudu. Toto dílčí pochybení městského soudu však nic nemění na zákonnosti napadeného rozsudku, neboť ve zbývajících zrušovacích důvodech (dílčí kritéria *zkušenost provozovatele s vysíláním* a *vlastní autorské pořady*) se Nejvyšší správní soud se závěry městského soudu ztotožnil.

[45] Co se týče dílčího kritéria *vlastní autorské pořady*, ze stenografického záznamu z veřejného slyšení konaného dne 2. 12. 2014 vyplývá, že zástupce žalobkyně na dotaz: „*Z vámi předloženého projektu nevyplývá, jaký podíl ve vysílání vašeho programu budou činit vlastní autorské pořady a o jaké pořady se bude jednat. Můžete nyní tyto skutečnosti uvést?*“, odpověděl: „*Odkazujeme se na stávající licenci. Podíl autorských pořadů je sto procent*“. Žalobkyně tedy u tohoto dílčího kritéria výslovně odkázala na stávající licenci. Pokud stěžovatelka neměla v úmyslu ze stávající licence žalobkyně vycházet, měla ji v tomto smyslu poučit a vyzvat ji k vyjmenování vlastních autorských pořadů.

[46] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že žalobkyni poučila o tom, že odkaz na stávající licenci není postačující, a to u dotazu na podporu začínajících umělců a její lokalizaci na region. Ve stenografickém záznamu z veřejného slyšení konaného dne 2. 12. 2014 je k tomuto dílčímu kritériu uvedeno následující:
„***Předsedající:*** *Z Vámi doložené podpory začínajících umělců není patrné, zda bude tato podpora lokalizována na město Kroměříž. Můžete v tomto ohledu váš projekt doplnit?*
Pan B.: *Odkazujeme se na stávající licenci s tím, že naším signálem pokrýváme krajská města, kde se tato podpora již realizuje, takže se zaměřujeme, jak jsme již uvedli, i na Kroměříž, a to ve stejných intencích, záběrech, programových prvcích a pořadech jako ve stávající licenci.*
Předsedající: *V této souvislosti se pracovníci Úřadu ještě chtějí zeptat a tuto otázku doplnit. Prosím.*
Pan Č.: *Vzhledem k tomu, že se jedná o licenční řízení přímo na Kroměříž, potom aby bylo možné vyhodnotit podporu začínajících umělců, je třeba, aby ve spise existoval takový písemný podklad, nikoliv pouze tvrzení. Takováto povinnost vyplývá z judikátu Nejvyššího správního soudu, protože jinak to není možné vyhodnotit jako skutečně probíhající podporu.*
Pan B.: *Stávající prvky, které vysíláme?*
Pan Č.: *Nikoliv stávající prvky, které vysíláte, ale podporu začínajícím umělcům. Pokud se odkážete na projekt, může to být program. Pokud chcete doložit například konkrétní kapely nebo začínající umělce, v tom případě je možno to doložit nejpozději do okamžiku rozhodnutí o udělení licence, ideálně například poslat to spolu s opraveným stenoprotokolem, který se z tohoto zasedání pořizuje.*
Pan B.: *Jenom bych to doplnil v tom smyslu, že tato podpora probíhá, nerozlišujeme, jestli je to Kroměříž nebo jiné město, je to prostě v rámci celého našeho pokrytí rovnou měrou. Stejně tak to nejsou jenom kapely, ale i další místní spolky, vystoupení těchto kapel v rámci regionu atd. atd. Myslím si, že i v přílohách jsou některé děkovné reference od našich stávajících partnerů, a i v některých předchozích licenčních řízeních jsme dokládali začínající lokální kapely, takže si myslím, že nebude problém to doplnit současně se stenozáznamem.*“

[47] Z výše citovaného nelze dovodit, že by stěžovatelka poučila žalobkyni v tom smyslu, že nebude ze stávající licence vycházet a že na tuto licenci odkazovat nelze. Stěžovatelka pouze požadovala, aby byl do správního spisu doložen nějaký podklad o podpoře začínajících umělců. Ve vztahu k dílčímu kritériu *vlastní autorské pořady* stěžovatelka žalobkyni k doložení podkladu do spisu nevyzvala. Žalobkyně tedy nemohla tušit, že pro obdržení plného počtu bodů v kritériu *vlastní autorské pořady* je nutné vyjmenovat vlastní autorské pořady, popř. doložit jejich seznam do spisu. Žalobkyně mohla mít důvodně za to, že u tohoto dílčího kritéria postačí odkaz na stávající licenci.

[48] Co se týče kasačních námitek, že žalobkyně odkazovala na odlišnou licenci (k programu Rádio Haná a nikoliv Rádio Haná okruh Olomoucko) a že licenční podmínky stávající licence k vysílání programu Rádio Haná neobsahují žádné konkrétní autorské pořady, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato argumentace nemá odraz v napadeném rozhodnutí. Správní soudy přezkoumávají napadené rozhodnutí a v něm uvedené důvody. Případný nedostatek odůvodnění nemůže být dodatečně zhojen podrobnějším rozborem učiněným až v kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58).

[49] Pouze nad rámec lze uvést, že z repliky žalobkyně ze dne 15. 9. 2015 učiněné v rámci řízení před městským soudem nelze dovozovat, že by žalobkyně v rámci správního řízení odkazovala na licenční podmínky vztahující se k programu Rádio Haná a nikoliv k programu Rádio Haná okruh Olomoucko. Z obsahu stenografického záznamu z veřejného slyšení konaného dne 2. 12. 2014 takovýto závěr učinit nelze.

[50] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud neprovedl důkazy navrhované stěžovatelkou (aktuální znění licenčních podmínek programu Rádio Haná a podání žalobkyně doručené stěžovatelce dne 7. 10. 2015) ani žalobkyní (rozhodnutí stěžovatelky č. j. Ru/101/01/1390, č. j. val /4841/09, č. j. FOL/643/2011 a č. j. bar/1874/2014). Provádění těchto důkazů je v posuzované věci nadbytečné.

IV. Závěr

[51] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[52] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovatelce, a to za dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a písemné podání ve věci samé - vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý z těchto úkonů právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Zástupkyně žalobkyně je plátcem DPH. K nákladům řízení o kasační stížnosti se tedy přičítá DPH, tj. 1 428 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí 8 228 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna uhradit k rukám zástupkyně Mgr. Bohdany Šocové, advokátky se sídlem Kateřinská 107/5, Olomouc. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[53] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení

žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu